

העכבר וזיר

מצריים עתיקה (מאה 18 לפה"ס בקירוב)

לפרעה של בעלי החיים היה פעם וזיר חכם. הוא עמד תמיד לצדו של פרעה ונתן לו עצות, וגם פעל בענייני הממלכה בשמו. הוא שפט בצדק וביושר, אך בחמלה. בגיל מאה ועשר שנה הוא נשכב ומת. פרעה התחיל לחפש וזיר אחר בין אנשי החצר שלו אך אף אחד מהם לא מצא חן בעיניו כי מאף אחד לא יכול היה לקבל עצה טובה. לבסוף עלה בו רעיון לחוד חידה. מי שיפתור אותה יהיה לוזיר. הוא שלח שליחים בכל הממלכה להודיע על החידה שהייתה: "מה מתוק יותר מדבש ומר יותר ממרה?"

כל החיות ניסו לפתור את החידה אך זו הייתה קשה מדי בשבילם. כבר הירח סבב את הארץ פעם אחת ועדיין לא נמצא וזיר לפרעה. כשהירח שקע כבר בפעם האחרונה ופרעה היה מיואש לגמרי עכבר קטן בא במרוצה ולחש לאוזנו של המלך "המשרה של הוזיר."

זה באמת היה פתרון החידה של פרעה. זה הרים את ראשו ומינה את העכבר לוזיר, היועץ שלו.

העכבר הוכנס לתפקידו בכבוד גדול. הוא נשבע לפרעה ולחוקי הממלכה, ומאז ישב העכבר לימינו של פרעה.

הוחל בהכנות לחגיגה גדולה לכבודו של הוזיר החדש. הארנבות תכננו את הכל. הבהמות החלו בבישול בירה, התיש הביא מים, החזיר סינן את העיסה, והצבוע עזר בהכנתו. החתולים הכינו יין במטבח ואפו עוגות. תזמורת גדולה ערכה חזרות לקונצרט ולריקודים. האיל תופף בתופים, שועל אחד ניגן בקתרוס ושני באבוב. בפינה החמור לימד נגינה לשני עזים, בעזרת שרביט מנצחים. האריה והתנין נהמו שירים לקול המוסיקה. בינתיים הכינו גם את העכבר לנשף. רחצו את רגליו, אפרו לו את פניו. חתול אחד הביא לו את ארוחת בוקר והעכבר שתה מהקנקן בעזרת צינורית קש. חתולה משרתת קשרה לו עניבה לצוואר וחתול אחר הביא מניפה כדי לקרר את האוויר בסביבתו של האדון המכובד. בסוף הכל היה מוכן. משפחתו של העכבר הגיעה במרכבה הראשונה, עם פמליה ומברכים רבים אחריה. העכבר, עם פרח לוטוס בראשו ישב על הבמה. כל הבמה כוסתה בזרי פרחים. חתול גדול צעד קדימה ומסר לוזיר החדש קערה מלאה אוכל

טעים ובירך אותו. אחריו בה שועל עם זר פרחים גדול. זה התרגש כל כך שהתחיל לגמגם כשאיחל לו כל טוב. השועל השני ניגן בעוגב ללא הפסק שירים לכבודו.

אחריהם באו כל החיות עם ברכות ואיחולים לעכבר. הם הביאו פרחים ועוגות, תכשיטים, כלי נשק, ובגדים מפוארים בארגזים. התזמורת לא פסקה לנגן.

העכבר הוזיר ישב על כסאו מלא כבוד וקיבל את כל הברכות והאיחולים בסבר פנים מכובד. כל החיות נהנו מהנשף. הם אכלו בהנאה, שמחו, רקדו ושיחקו במשחקים.

אמנם קרה כמעט תקלה כי התנין בא עם דג קטן, אותו הוא אהב מאוד והצבוע רצה לחטוף ולאכול את הדג המסכן, אבל התנין הגן עליו בזנבו החזק ומלא קשקשים, כך שבסוף הכל בא למקומו בשלום. התנין לא רצה לעשות עניין גדול מהמקרה אבל כלב קטן שם לב וסיפר זאת לאמא. היא רצתה להאשים את הצבוע בפני הוזיר, אך בעלה ביקש ממנה להניח זאת, כדי לא להפר את רוח החגיגה.

למחרת העכבר התחיל למלא את תפקידו, שכלל גם שפיטה. עבריינים רבים הובאו לפניו ונשלחו

לכלא. כלב וחתול נגררו כשרגליהם באזיקים, והשומר מזרז אותם באלה.

העכבר הוזיר היה שופט נוקשה אבל ישר, ושפט בצדק.

אלא שמדי פעם הוא קיבל התקפות זעם. הוא

התרגש ואז קיימת הייתה סכנה שיעבור את

מידת העונש הנכונה. הוא היה רגיש במיוחד

למקרים של שוד. פעם אחד ילד שחור-עור גנב

תמרים אחדים והשופט ציווה על החתול, פקיד

בית המשפט, להרביץ לילד מכות רצח. הילד

האשם התחנן לרחמים אך השופט עמד

באכזריותו. בכי של הילד לא ריכך אותו.

הדבר נודע לפרעה. הוא קרא לוזיר ודרש ממנו

לתקן את אי-צדק. ומה עשה העכבר? הוא ציווה

לילד להרביץ לחתול באותה המידה בה החתול

הרביץ לו. מאחר שהחתול לא היה אשם הילד

הסס להכות בו, אך העכבר דרש שיצייתו לו והילד

הרביץ לחתול עד שזה בכה מרות מרוב כאב.

כשהדבר נודע לפרעה הוא התרגז כמו פנתר

ממצריים העליונה. הוא לא יסבול בארצו מי

שהעניש קודם ללא מחשבה תחילה ואחר כך

תיקן את עוול אחד על ידי עוול שני. הוא מיד פיטר

בבוז את הוזיר ממשרתו. אך זה לא הספיק. הוא

הרגיש שאת-נפש כזו כלפי העכבר שלא רצה
לראות אותו יותר.
לכן הוא הכריז בקול רם "מעכשיו והלאה ייעלמו
כל העכברים מן השדות ויחיו רק תחת פני
האדמה."
וכפי שאמר פרעה כך גם קרה. זו הסיבה למה
העכברים חיים במאורות תת-קרקעיות עד היום.